

การศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ จรรยาบรรณความเป็นครู
ที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถด้านการสอน ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

A Study of the Causal Relationship of Teachers' Perception of Professional Learning Community,
Teacher's Code of Ethics affecting to Teaching Efficacy of Pre-Service Teachers

วราพร เอรารวรรณ์*

Waraporn Erawan

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม 44000

Faculty of Education, Mahasarakham University, Mahasarakham, 44000

*Corresponding author E-mail: waraporn.e@msu.ac.th

(Received: September 4, 2020; Revised: September 11, 2020; Accepted, September 28, 2020)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ จรรยาบรรณความเป็นครู และการรับรู้ความสามารถด้านการสอน ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู 2) ตรวจสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ จรรยาบรรณความเป็นครู และการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู จาก 14 มหาวิทยาลัยจากทั้งหมด 52 มหาวิทยาลัย จำนวน 1,337 คนที่กำลังฝึกสอนในโรงเรียน โดยการสุ่มหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดการรับรู้การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ แบบวัดการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของตนเอง และแบบวัดจรรยาบรรณความเป็นครู สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ และวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างด้วยโปรแกรม Mplus 8.3

ผลการวิจัยพบว่า 1) การรับรู้การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ และจรรยาบรรณความเป็นครู มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .405 และ .569 ตามลำดับ และ 2) โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ จรรยาบรรณความเป็นครู และการรับรู้ความสามารถด้านการสอน ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มเพศชายและเพศหญิง

คำสำคัญ: ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ, จรรยาบรรณความเป็นครู, การรับรู้ความสามารถด้านการสอน,
นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

Abstract

The objectives of this research were to 1) study causal relationship between Teachers' Perception of Professional Learning Community, the Teacher's Code of Ethics and Teaching Efficacy of Pre-Service Teachers 2) examine invariance of causal relationship model between Teachers' Perception of Professional Learning Community, the Teacher's Code of Ethics and Teaching Efficacy of Pre-Service Teachers. This was a survey research; the sample was 1,337 pre-service teachers from 14 out of 52 universities who work practice in primary education schools in Thailand by multistate random sampling method. The instruments of this research consist of The Professional Learning Community scale, the Teaching Efficacy scale and the Teacher

Ethics scale. The data were analyzed by Frequency distribution, Percentage, Mean, Standard Deviation, Correlation Analysis, and Structural Equation Model Analysis with Mplus 8.3.

The results revealed that 1) Teachers' Perception of Professional Learning Community and Teacher's Code of Ethics had positive direct effect to Teaching Efficacy with .405 and .569 effect size at significant level .01. 2) The causal relationship model between Teachers' Perception of Professional Learning Community, the Teacher's Code of Ethics and Teaching Efficacy of Pre-Service Teachers were variance among male and female.

Keywords: Professional learning community, Teacher's Code of ethics, Teaching efficacy, Pre-service teachers

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คุณภาพการสอนของครูนั้นมีความสำคัญซึ่งมีงานวิจัยจำนวนมากที่ยืนยันว่าคุณภาพการสอนของครูมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนและคุณภาพการศึกษา (วัชรินทร์ ยศรุ่งโรจน์ และณรงค์ศักดิ์ จันทน์นวล, 2560; วราภรณ์ ลวงสวาส สฎายุ ชีระวิชิตระกุล และ ชัยพจน์ รังงาม, 2561; กนต์พัฒน์ มณฑา, 2562) อาจกล่าวได้ว่าคุณภาพการสอนของครูเป็นปัจจัยสำคัญต่อคุณภาพผู้เรียนและคุณภาพการศึกษา ดังแนวคิดที่ว่า การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเป็นหนทางเดียวที่จะนำไปสู่การพัฒนาผลลัพธ์ผู้เรียน (The only way to improve outcomes is to improve instruction) โดยเริ่มจากพัฒนาครูคุณภาพที่มีความรู้ความสามารถ มีทักษะในการจัดการเรียนรู้ สามารถจัดการเรียนการสอนและพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงเป็นความรับผิดชอบของสถาบันผลิตครูในการเตรียมความพร้อมแก่นักศึกษาครู ซึ่งเชื่อกันว่าคุณรู้ด้านการสอน ทักษะและความรู้ด้านเนื้อหาเพียงอย่างเดียวไม่สามารถเตรียมพวกเขาให้เป็นครูที่มีคุณภาพได้ (Bakar, Mohamed, & Zakaria, 2012) ทั้งนี้ การรับรู้ความสามารถด้านการสอนมีความสำคัญต่อการผลิตครู โดยมีนักศึกษาได้ศึกษาเรื่องนี้ เช่น Erawan (2010) ได้นำการรับรู้ความสามารถด้านการสอนมาศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลของหลักสูตรผลิตครูที่เป็นหลักสูตรครู 5 ปี กับหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตหรือ 4 + 1 ปี ซึ่งพบว่า นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพในหลักสูตร 5 ปี มีการรับรู้ความสามารถด้านการสอนสูงกว่า เป็นต้น

การสอนที่มีคุณภาพไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ครูรู้เท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับสิ่งที่ครูทำด้วย ครูที่มีคุณภาพคือผู้ที่สามารถ

นำเสนอบทเรียนด้วยความมั่นใจทำให้เกิดผลการเรียนรู้เชิงบวกและเป็นผู้ที่สนับสนุนความสนใจและท้าทายให้นักเรียนตัดสินใจเลือกอาชีพที่สนใจด้วยตนเอง (CTQ, 2006; Roberts, 2006 cited in Bakar, Mohamed, & Zakaria, 2012) นอกจากการเข้าใจเนื้อหาและความรู้ตลอดจนทักษะการสอนแล้ว ครูควรมีความมั่นใจในการถ่ายทอดความรู้และทักษะให้กับผู้เรียน เพื่อให้เกิดผลการเรียนรู้เชิงบวกมากขึ้น ความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถของครูในการปฏิบัติการสอนให้ประสบผลสำเร็จนั้น เรียกว่า "การรับรู้ความสามารถด้านการสอนของครู" (Tschannen-Moran, Hoy, & Hoy, 1998)

การรับรู้ความสามารถด้านการสอนของครูมีส่วนสำคัญอย่างมากในการจัดการเรียนรู้ให้กับนักเรียนและอาจสำคัญกว่าอย่างอื่น (Bakar, Mohamed, & Zakaria, 2012) ซึ่ง Teaching efficacy เป็นคุณลักษณะของครูที่เชื่อในความสามารถของตนเองที่จะวางแผนการจัดการเรียนรู้ให้สำเร็จ เป็นความมั่นใจว่าตนเองสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และมีแนวโน้มที่จะมีเจตคติทางบวก (Larrivee & Cook, 1979; Soodak & Podell, 1994 อ้างถึงใน Martinez, 2003) และครูที่มีการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของตนเองสูง จะเชื่อมั่นว่าเขาสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนแก่นักเรียนและมีการฝึกฝนตนเองได้ดีกว่าครูที่มีการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของตนเองต่ำ (Soodak et al, 1998 อ้างถึงใน Martinze, 2003) ซึ่งองค์ประกอบของการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของตนเองนั้นสามารถจำแนกได้หลายลักษณะ เช่น Gibson และ Dembo (1984) อ้างถึงใน Gavora (2010) แบ่งเป็น 2 องค์ประกอบ คือ

ด้านการรับรู้ความสามารถด้านการสอนส่วนบุคคล (Personal Teaching Efficacy: PTE) และด้านการรับรู้ความสามารถด้านการสอนทั่วไป (General Teaching Efficacy: GTE) (Gibson & Dembo 1984 อ้างถึงใน Gavora, 2010) Tschannen-Moran, & Woolfolk Hoy (2001) แบ่งเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่ การเข้าถึงนักเรียน กลยุทธ์การสอนและการจัดการชั้นเรียนซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้องค์ประกอบของ Tschannen-Moran, & Hoy, (2001)

มีงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพการเตรียมความพร้อมของหลักสูตรและประสบการณ์การฝึกสอนในสถานศึกษาส่งผลทางตรงกับการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของนักศึกษาครู (Erawan, 2010; Yeşim, 2005; Aylin & Gonca, 2018; Ngidi & Ngidi, 2019) ซึ่งการออกฝึกปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาทำให้ได้เรียนรู้ประสบการณ์จากผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การดู หรือการอ่าน ซึ่งเมื่อบุคคลได้รับรู้ประสบการณ์ของผู้อื่นแล้วก็จะนำมาเปรียบเทียบกับตนเองได้ (Bandura, 1997 อ้างถึงใน Maria, 2003) ปัจจุบันมีการส่งเสริมให้นำกระบวนการ PLC หรือ ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community) เข้ามาดำเนินการในสถานศึกษาต่างๆ ซึ่งเป็นแหล่งฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาครู ซึ่ง PLC เป็นการรวมตัวกันของครูเพื่อร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์การทำหน้าที่ครู โดยมีเป้าหมายหลักร่วมกันคือพัฒนาผู้เรียนให้เต็มศักยภาพ กระบวนการ PLC ทำให้ครูได้ทบทวนการปฏิบัติงานของตนเอง ทบทวนบทบาทหน้าที่ ความเป็นครู หรือทบทวนสมรรถนะด้านต่างๆ ของตนเองว่า เป็นอย่างไร (วิจารณ์ พานิช, 2555) PLC เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาโรงเรียนอีกประการหนึ่งที่ต้องอาศัยการเรียนรู้ร่วมกันของผู้บริหารและครูในการขับเคลื่อนสู่การเป็นโรงเรียนสุขภาวะอย่างยั่งยืน เป็นกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนและเพิ่มคุณภาพของครู (ประวิต เอราวรรณ์, 2562; Dufour and Mattos, 2013 อ้างถึงใน Battersby, 2015) และการนำเอากระบวนการ PLC มาดำเนินการในโรงเรียนเพื่อให้ครูผู้สอนได้ปรับเปลี่ยนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของครู และเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพสูงสุด (Battersby,

2015) นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูเปลี่ยนความเชื่อและแนวปฏิบัติในกระบวนการเรียนการสอนของตัวเองอีกด้วย (Owen, 2016) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้แบ่งองค์ประกอบของ PLC เป็น 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การสร้างบรรทัดฐานและค่านิยมร่วมกัน (Shared values and norms) 2) การปฏิบัติที่มีเป้าหมายร่วมกันคือการเรียนรู้ของผู้เรียน (Collective focus on student learning) 3) การร่วมมือร่วมพลังของสมาชิกชุมชนวิชาชีพ (Collaboration) 4) การเปิดรับการชี้แนะการเยี่ยมชั้นเรียน (Expert advice and study visit) และ 5) การสนทนาที่มุ่งสะท้อนผลการปฏิบัติงาน อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง (Reflection dialogue)

การทำ PLC ให้ประสบความสำเร็จขึ้นกับปัจจัยหลายอย่าง เช่น ภาวะผู้นำวิชาการ ภาวะผู้นำเชิงนวัตกรรม ความยึดมั่นผูกพันต่องาน ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร (จารุวรรณ สอนองญาติ และคณะ, 2562) จิตวิญญาณความเป็นครู (วรลักษณ์ ชูกำเนิด และคณะ, 2557) และแรงจูงใจในการทำงาน (อดุลเดช ถาวรชาติ และคณะ, 2555) ทศนคติต่อวิชาที่สอน (ทวี นำสกุลวงศ์, 2561) เป็นต้น ซึ่งปัจจัยเหล่านี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นจรรยาบรรณของความเป็นครู และเป็นองค์ประกอบสำคัญของสมรรถนะทางวิชาชีพครูที่ครูมืออาชีพจำเป็นต้องมี เป็นคุณลักษณะของครู ซึ่งแสดงออกถึงความรักและมีเมตตาต่อศิษย์ อบรม สั่งสอน ศิษย์ให้ประพฤติปฏิบัติตัวอย่างถูกต้องดีงาม ต้องประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์ทั้งทางกาย วาจา และจิตใจ ไม่กระทำตนเป็นปฏิปักษ์ต่อความเจริญทางกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์และสังคมของศิษย์ ไม่แสวงหาประโยชน์อันเป็นอามิสสินจ้างจากศิษย์ พัฒนาตนเองให้ทันสถานการณ์ปัจจุบัน มีความรักและศรัทธาในวิชาชีพครูและเป็นสมาชิกที่ดีต่อองค์กรวิชาชีพครู ช่วยเหลือเกื้อกูลครูและชุมชนในทางสร้างสรรค์ และเป็นผู้นำในการอนุรักษ์ และพัฒนาภูมิปัญญาและวัฒนธรรมไทย (ครูสภา, 2556)

จากเหตุผลและข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการเรียนรู้ ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ จรรยาบรรณความเป็นครู และการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของตนเองของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่กำลังฝึกประสบการณ์

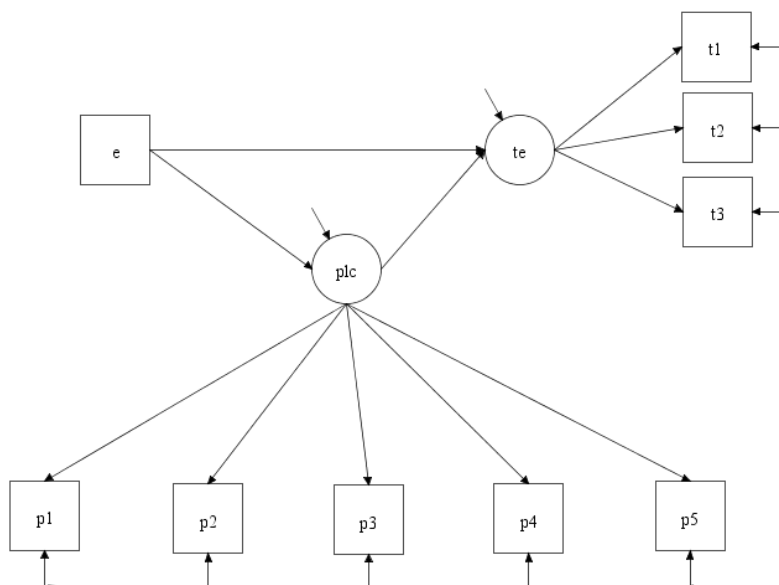
ในสถานศึกษาต่างๆ และตรวจสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุดังกล่าวระหว่างนักศึกษาเพศชายและเพศหญิงว่าจะแปรเปลี่ยนหรือไม่ เพื่อเป็นสารสนเทศในการเตรียมความพร้อมสำหรับนักศึกษาครูที่จะออกไปฝึกประสบการณ์ในโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพสูงสุด และเป็นครูที่ดีในอนาคต สามารถพัฒนาคุณภาพของนักเรียนอย่างเป็นองค์รวมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม โดยเป็นผู้เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สามารถพัฒนาตนเองและแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่อง มีใจรักและศรัทธาในวิชาชีพครู ได้อย่างเต็มศักยภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ จรรยาบรรณความเป็นครู และการรับรู้ความสามารถด้านการสอน ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

2. เพื่อตรวจสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ จรรยาบรรณความเป็นครู และการรับรู้ความสามารถด้านการสอน ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู จำแนกตามเพศ

กรอบแนวคิดของการวิจัย

เมื่อ TE = การรับรู้ความสามารถด้านการสอนของตนเอง

t1 = การเข้าถึงนักเรียน

t2 = กลยุทธ์การสอน

t3 = การจัดการชั้นเรียน

PLC = ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

p1 = การสร้างบรรทัดฐานและค่านิยมร่วมกัน

p2 = การปฏิบัติที่มีเป้าหมายร่วมกันคือการเรียนรู้ของผู้เรียน

p3 = การร่วมมือร่วมพลังของสมาชิกชุมชนวิชาชีพ

p4 = การเปิดรับการชี้แนะการเยี่ยมชั้นเรียน

p5 = การสนทนาที่มุ่งสะท้อนผลการปฏิบัติงาน

e = จรรยาบรรณความเป็นครู

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาครูชั้นปีที่ 5 คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยต่างๆ ทั้งหมด 14 แห่ง ซึ่งจำนวนตัวอย่างได้มาจากการกำหนดขนาดจากการคำนวณด้วยโปรแกรม G*Power โดยผู้วิจัยประมาณค่าขนาดอิทธิพลในระดับปานกลาง ($f^2 = 0.15$) ค่าความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อนประเภทที่หนึ่ง เท่ากับ .01 ($\alpha = .01$) ค่าอำนาจการทดสอบ เท่ากับ 0.99 ($1 - \beta = 0.99$) และจำนวนตัวแปรทำนายเท่ากับ 2 ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 188 คน ซึ่งสอดคล้องกับการกำหนดขนาดตัวอย่างของ Hair, Black, Babin & Anderson (2010) ที่กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างมีประมาณ 10 - 20 คน/ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้มีตัวแปรที่ศึกษา 9 ตัว กลุ่มตัวอย่างจึงควรมีจำนวน 180 คน อย่างไรก็ตามเพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วนจากตัวอย่างมีความเป็นตัวแทนของประชากรมากที่สุด และเพื่อป้องกันการสูญหายของข้อมูล ผู้วิจัยจึงเพิ่มตัวอย่างเป็น 1,400 คน (14 มหาวิทยาลัยๆ ละ 100 คน) โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) ดังนี้ ขั้นแรก ใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) โดยใช้ภูมิภาคเป็นชั้นในการสุ่มได้ 4 ภูมิภาค ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จากนั้นขั้นที่ 2 สุ่มมหาวิทยาลัยในแต่ละภาคด้วยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยเอาประเภทของมหาวิทยาลัยเป็นชั้นของการแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ มหาวิทยาลัยของรัฐและในกำกับของรัฐ จำนวน 14 แห่ง และมหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 38 แห่ง จากนั้นสุ่มอย่างง่าย (Sample random sampling) ด้วยวิธีการจับฉลาก มาประเภทละร้อยละ 30 ได้ทั้งหมด 14 แห่ง จากนั้นเก็บข้อมูลกับนิสิตทุกคนทุกสาขา ในมหาวิทยาลัยที่จับฉลากได้ แต่ได้รับการตอบกลับจำนวนทั้งสิ้น 1,337 คน คิดเป็นร้อยละ 95.5 และมีหลายมหาวิทยาลัยที่ให้ความอนุเคราะห์เก็บเกินจำนวนที่กำหนดไว้ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงซึ่งอยู่ภาคกลางมากที่สุด จำนวน 525 คน คิดเป็นร้อยละ 39.3 รองลงมาคือ มหาวิทยาลัยพะเยา ซึ่งอยู่ภาคเหนือ จำนวน 291 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8 และ

มหาวิทยาลัยทักษิณซึ่งอยู่ภาคใต้ จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 8.9 ตามลำดับ เป็นเพศหญิงจำนวน 1,041 คน คิดเป็นร้อยละ 77.8 มาจากภาคกลางมากที่สุดจำนวน 509 คน คิดเป็นร้อยละ 38.1 รองลงมาคือภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ตามลำดับ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) แบบวัดการรับรู้การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ 2) แบบวัดการรับรู้ความสามารถด้านการสอน และ 3) แบบวัดจรรยาบรรณความเป็นครู ซึ่งทั้ง 3 ฉบับ มีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 6 ระดับ (0 ถึง 5) และมีขั้นตอนการสร้างที่เหมือนกัน ดังนี้ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดเป็นนิยามเชิงปฏิบัติการและจำนวนข้อคำถามที่ต้องการวัด จากนั้นสร้างข้อคำถามตามที่ระบุไว้และนำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่านพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการ (IOC) ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิเป็นอาจารย์สอนในระดับอุดมศึกษาหรือเป็นนักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญด้านชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ด้านการวิจัยทางการศึกษา และการวัดและประเมินผลทางการศึกษาและมีประสบการณ์การทำงานไม่น้อยกว่า 5 ปี พบว่า มีค่า IOC 0.60 ถึง 1.00 (เกณฑ์ที่กำหนดค่า IOC มากกว่า 0.5) โดยแบบวัดการรับรู้การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ มีค่า IOC 1.00 ถึง 1.00 แบบวัดการรับรู้ความสามารถด้านการสอน มีค่า IOC 0.60 ถึง 1.00 และแบบวัดจรรยาบรรณความเป็นครู มีค่า IOC 1.00 ถึง 1.00 จากนั้นนำแบบวัดทั้ง 3 ฉบับไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาครูชั้นปีที่ 5 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 270 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก ด้วยการวิเคราะห์ Item Total Correlation และค่าความเชื่อมั่นด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ซึ่งพบว่าแบบวัดมีคุณภาพดังนี้

- แบบวัดการรับรู้การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ จำนวน 17 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .787 – 0.814 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .895

- แบบวัดการรับรู้ความสามารถด้านการสอน จำนวน 12 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .847 – 0.873 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .974

- แบบวัดจรรยาบรรณความเป็นครู จำนวน 9 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .803 – 0.865 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .913

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โดยจัดส่งหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลจากมหาวิทยาลัยที่เป็นตัวอย่าง จากนั้นจัดส่งหนังสือดังกล่าวทางไปรษณีย์ไปยัง 14 มหาวิทยาลัย โดยผู้วิจัยประสานงานกับอาจารย์ที่รับผิดชอบฝ่ายพัฒนานิสิต ฝ่ายฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ฝ่ายบริหารของแต่ละมหาวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ช่วยประสานและเก็บข้อมูลกับนักศึกษาครูชั้นปีที่ 5 เมื่อได้ข้อมูลกลับมาทั้งสิ้น 1,337 คน คิดเป็นร้อยละ 95.5 จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ดำเนินการดังนี้

1. การทดลองใช้เครื่องมือ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก ด้วยวิธี Item Total Correlation และค่าความเชื่อมั่น ด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค

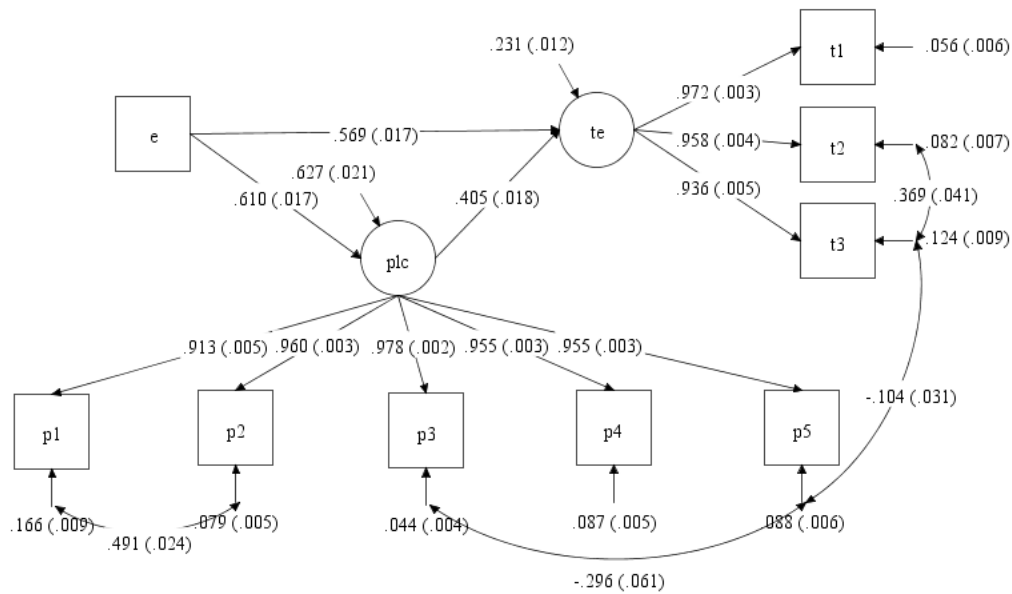
2. การเก็บรวบรวมข้อมูลกับตัวอย่าง ใช้การวิเคราะห์ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการหาค่าสหสัมพันธ์ เพื่อหาความสัมพันธ์ของตัวแปรด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป การวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (SEM) เพื่อหาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการเรียนรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ จรรยาบรรณความเป็นครู และการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู และการวิเคราะห์ทุกกลุ่มเพื่อตรวจสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลฯ ระหว่างเพศชายและหญิงด้วยโปรแกรม Mplus 8.3

ผลการวิจัย

1. ผลศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการเรียนรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) จรรยาบรรณความเป็นครู (e) และการรับรู้ความสามารถด้านการสอน (te) ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ด้วยการวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (SEM) พบว่า การรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) และจรรยาบรรณความเป็นครู (e)

มีอิทธิพลทางตรง ต่อการรับรู้ความสามารถด้านการสอน (te) ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\beta = .405$, $\beta = .569$ ตามลำดับ) และจรรยาบรรณความเป็นครู (e) มีอิทธิพลทางตรงกับการรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นกัน ($\beta = .610$) รายละเอียดดังภาพ 1 และตาราง 2

การพิจารณาความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลสมการโครงสร้างกับข้อมูลเชิงประจักษ์นั้นจะพิจารณาจาก Model chi-Square: χ^2 (p-value > 0.05, CFI \geq 0.90, TLI \geq 0.95, RMSEA < 0.08, SRMR < 0.80 (Kline, & Rex, 2016) อย่างไรก็ตามเนื่องจากค่า χ^2 มีความอ่อนไหวต่อขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จึงควรระมัดระวังในการใช้ค่า χ^2 ตัดสินความสอดคล้องของโมเดล ถ้ากลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ (มากกว่า 250) ค่า χ^2 มีแนวโน้มที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงควรพิจารณาความกลมกลืนจากค่าดัชนีอื่นๆ เช่น CFI เป็นต้น (Anderson & Gerbing, 1984 cited in Yu, & Muthén, (2002) ดังนั้นจากผลการวิเคราะห์สมการโครงสร้างดังกล่าวจึงอาจกล่าวได้ว่าโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ จรรยาบรรณความเป็นครู และการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ทำให้สามารถสรุปความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรได้ดังข้างต้น ดังภาพประกอบ 1

$$\chi^2 = 55.217, df = 21, p = 0.0001$$

$$CFI = 0.998, TLI = 0.997, RMSEA = 0.035, SRMR = 0.008, \chi^2 / df = 2.62 (Mplus 8.3)$$

ภาพประกอบ 1 แสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) จรรยาบรรณความเป็นครู (e) และการรับรู้ความสามารถด้านการสอน (te) ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

ตาราง 2 แสดงขนาดอิทธิพลทางตรง (DE) อิทธิพลทางอ้อม (IE) และอิทธิพลรวม (TE) ของตัวแปรการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) จรรยาบรรณความเป็นครู (e) และการรับรู้ความสามารถด้านการสอน (te) ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

ตัวแปรตาม	ตัวแปรสาเหตุและอิทธิพล					
	การเรียนรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC)			จรรยาบรรณความเป็นครู (e)		
	DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเรียนรู้ความสามารถด้านการสอน (te)	.405**	.347**	.752**	.569**	.243**	.812**
การเรียนรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC)	-	-	-	.610**	-	.610**

2. ผลการตรวจสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ จรรยาบรรณความเป็นครู และการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ระหว่างเพศชายและเพศหญิง ด้วยการวิเคราะห์ทุกกลุ่ม พบว่า ค่า χ^2 มีนัยสำคัญทางสถิติ (p -value <

0.05) แสดงว่าปฏิเสธสมมติฐานหลักที่กำหนดว่า โมเดลของกลุ่มเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแปรเปลี่ยน ดังนั้นสรุปว่าโมเดลแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มประชากร จึงเสนอผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของพารามิเตอร์ในโมเดลระหว่างประชากรต่อไป (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2554) ซึ่งพบว่าโมเดลสมการโครงสร้างของกลุ่มเพศชาย ตัวแปร

จรรยาบรรณความเป็นครู (e) จะมีอิทธิพลรวมต่อการรับรู้ความสามารถด้านการสอน (te) มากกว่าเพศหญิง ($\beta = .873$) ในขณะที่โมเดลสมการโครงสร้างของเพศหญิงตัวแปรการรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทาง

วิชาชีพ (PLC) จะมีอิทธิพลรวมต่อการรับรู้ความสามารถด้านการสอน (te) มากกว่าเพศชาย ($\beta = .764$) รายละเอียดดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการเรียนรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ จรรยาบรรณความเป็นครู และการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูระหว่างเพศชายและเพศหญิง

ตัวแปรตาม	กลุ่มเพศ											
	ชาย						หญิง					
	การรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC)			จรรยาบรรณความเป็นครู (e)			การรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC)			จรรยาบรรณความเป็นครู (e)		
	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE
การรับรู้ความสามารถด้านการสอน (te)	.264**	.44**	.704**	.709**	.164**	.873**	.444**	.32**	.764**	.529**	.268**	.797**
การรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC)	-	-	-	.621**	-	.621**	-	-	-	.605**	-	.605**

อภิปรายผลการวิจัย

1. การรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ และจรรยาบรรณความเป็นครู มีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลวิจัยนี้ยืนยันแนวคิดที่ว่าชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ เป็นกระบวนการสะท้อนผลการปฏิบัติงานทั้งในส่วนบุคคลและผลที่เกิดขึ้นโดยรวมผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การวิพากษ์วิจารณ์ การทำงานร่วมกัน การร่วมมือร่วมพลัง เป็นการสร้างความเชื่อมั่นในผลของวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ และกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ (เรวดีชัยเชาวรัตน์, 2560) ซึ่ง Battersby (2015) ก็เสนอไว้เช่นเดียวกันว่าการนำเอากระบวนการ PLC มาดำเนินการในโรงเรียนเพื่อให้ครูผู้สอนได้ปรับเปลี่ยนการจัดการเรียนรู้ พัฒนาการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของครูและสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพสูงสุด รวมถึงสอดคล้องกับการศึกษาของ Owen (2016) ที่พบว่าเมื่อนำกระบวนการ PLC ไปใช้กับครูในโรงเรียนแล้ว ทำให้ครูเกิดการเรียนรู้การเป็นครูมืออาชีพและส่งผลการเรียนรู้และความเป็นอยู่ที่ดีของผู้เรียน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Hord (1997) ที่ได้สังเคราะห์รายงานวิจัย

เกี่ยวกับการทำ PLC ในโรงเรียนที่มีการ โดยกำหนดคำถามสำคัญว่า โรงเรียนได้ผลลัพธ์อะไรบ้างที่แตกต่างไปจากโรงเรียนทั่วไปที่ไม่มีการทำ PLC และถ้าแตกต่างแล้วจะมีผลดีต่อครูผู้สอนและต่อนักเรียนอย่างไรบ้างซึ่งพบว่า PLC ส่งผลต่อครูผู้สอน คือความรู้สึกโดดเดี่ยวในการสอนจะลดลง และความรู้สึกผูกพันต่อพันธกิจและเป้าหมายของโรงเรียนจะเพิ่มมากขึ้น ครูมีความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายมากขึ้น มีความมั่นใจในการสอนมากขึ้น ส่งผลให้การปฏิบัติการสอนในชั้นเรียนให้มีผลดียิ่งขึ้น (Hord, 1997) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เรวดีชัยเชาวรัตน์ (2560) ที่ทดลองใช้กระบวนการเสริมสร้างสมรรถนะของนักศึกษาครูด้านการออกแบบการเรียนการสอนผ่านการเข้าร่วมเป็นสมาชิกชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในรายวิชาการฝึกปฏิบัติวิชาชีพ ระหว่างเรียน 1 (ED18401) แก่ นักศึกษาครูชั้นปีที่ 4 ซึ่งพบว่า หลังการเข้าร่วมเป็นสมาชิกชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพตามกระบวนการ นักศึกษาครูมีพัฒนาการด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการออกแบบการเรียนการสอนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความสามารถในการออกแบบการเรียนการสอนในระดับดีซึ่งสูงกว่าก่อนเข้าร่วมเป็นสมาชิก ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่ากระบวนการ PLC จึงทำให้นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพได้พัฒนาความสามารถด้านการสอน

ของตนเองให้ดีและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทำให้การรับรู้ความสามารถด้านการสอนของตนเองดีขึ้น อย่างไรก็ตามการมีจรรยาบรรณความเป็นครูนั้น ครูต้องแสดงออกถึงการมีวินัยในตนเอง พัฒนาตนเองด้านวิชาชีพ บุคลิกภาพและวิสัยทัศน์ให้ทันต่อการพัฒนาทางวิทยาการ เศรษฐกิจ สังคมและการเมืองอยู่เสมอ (คุรุสภา, 2556) โดยที่การพัฒนาตนเองนี้ส่งผลให้ครูเกิดความเชื่อมั่นในการสอนหรือมีการรับรู้ความสามารถด้านการสอนนั่นเองซึ่งประเด็นนี้ ก็ญญาภัทรแจ่มแจ้ง (2558) ได้ศึกษาพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใฝ่รู้ใฝ่ดี

นอกจากนี้จรรยาบรรณความเป็นครูยังมีอิทธิพลทางตรงกับการรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้ที่ประกอบอาชีพครูช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันอย่างสร้างสรรค์ โดยยึดมั่นในระบบคุณธรรมสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ (คุรุสภา, 2556) สอดคล้องกับงานวิจัยของวรลักษณ์ ชูกำเนต และคณะ (2557) ที่ทำวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาองค์ประกอบและรูปแบบของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูบริบทโรงเรียนในประเทศไทยพบว่าองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ส่งผลต่อเนื่องอย่างเป็นเหตุเป็นผลกัน หนึ่งในนั้นคือ จิตวิญญาณความเป็นครูทำให้เกิดเจตจำนงร่วมในการพัฒนาวิชาชีพ

2. โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการเรียนรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ จรรยาบรรณความเป็นครูและการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มเพศชายและเพศหญิง โดยโมเดลของกลุ่มเพศชายตัวแปรจรรยาบรรณความเป็นครู จะมีอิทธิพลรวมต่อการรับรู้ความสามารถด้านการสอน มากกว่าเพศหญิง ซึ่งมีงานวิจัยที่ยืนยันว่า เพศชายจะได้รับการอบรมให้มีความกล้าหาญเข้มแข็ง รวมถึงเพศชายจะได้รับเสรีภาพในการปฏิบัติตัวมากกว่าเพศหญิง ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูเหล่านี้มีผลต่อบุคลิกภาพ ทำให้เพศชายและเพศหญิงมีบุคลิกภาพ ทัศนคติ แนวคิด และพฤติกรรมหลายอย่างแตกต่างกัน (กัลยาศรีปาน, 2542 อ้างถึงใน ดวงพร อุทัยสุรี, 2548) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของดวงพร อุทัยสุรี (2548) ที่พบว่าคุณธรรมจริยธรรมของนักศึกษาวิทยาลัยครราชสีมาในจังหวัดสงขลาเพศชายสูงกว่าเพศหญิง ดังนั้นการ

แสดงออกในการมีจรรยาบรรณความเป็นครู จึงมีอิทธิพลรวมต่อการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพในกลุ่มเพศชายสูงกว่ากลุ่มเพศหญิง สำหรับโมเดลของกลุ่มเพศหญิงตัวแปรการเรียนรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพจะมีอิทธิพลรวมต่อการรับรู้ความสามารถด้านการสอนมากกว่าเพศชาย ทั้งนี้มีงานวิจัยที่สอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ที่ชี้ว่าเพศหญิงมักมีแนวโน้มที่จะพูดคุย ใช้การสื่อสารในกลุ่มมากกว่าเพศชาย และเป็นวัยที่กำลังจะเริ่มทำงาน เริ่มสร้างครอบครัว การสื่อสารจึงเป็นประโยชน์อย่างมาก เช่น การสร้างมิตรในที่ทำงาน การเข้าสังคม หากคู่ครอง มนุษย์สัมพันธ์ เป็นต้น (สหไทย ไชยพันธุ์, 2555) ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของนพดล พูลพุทธพงษ์ (2559) ที่พบว่าเพศหญิงมีการสื่อสารพูดคุยกันคนในองค์กรมากกว่าเพศชาย นอกจากนี้มีงานวิจัยที่พบว่านักเรียนหญิงมักจะมีใจใส่ในการทำกิจกรรมต่างๆ สูงกว่านักเรียนชาย นักเรียนชายไม่ค่อยจะให้ความร่วมมือ ชอบเล่นมากกว่าเรียนเป็นผู้ดูมากกว่าผู้กระทำ (สถาบันวิจัยพฤติกรรม, 2536 อ้างถึงใน ดวงพร อุทัยสุรี, 2548) ซึ่งผลการศึกษากับนักศึกษานั้น แพรพรรณ โสมาศรี (2556) ศึกษาพบว่าการใช้ชีวิตด้านสังคมและด้านการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตหญิงสูงกว่านิสิตชายและรวมถึงเปรมฤดี บุญยืน (2558) ที่พบว่าครูเพศหญิงจะมีการทำงานเป็นทีมด้านการเปิดเผยและการเผชิญหน้ามากกว่าครูเพศชายเช่นกัน ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนที่นักศึกษาออกไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพนั้นจะมีอิทธิพลรวมต่อการรับรู้ความสามารถด้านการสอนในกลุ่มนักศึกษาเพศหญิงมากกว่ากลุ่มเพศชาย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ จรรยาบรรณความเป็นครู ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาควรร่วมวางแผนกับโรงเรียนที่เป็นสถานที่ฝึกประสบการณ์วิชาชีพในการส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษารับรู้และมีส่วนร่วมกับ

กิจกรรมหรือการปฏิบัติต่างๆ ในโรงเรียนเพื่อเป็นการพัฒนาการรับรู้ความสามารถด้านการสอน

1.2 ผลการวิจัยพบว่าในกลุ่มนักศึกษา เพศชาย สิ่งที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถ ด้านการสอนมากกว่าเพศหญิง คือการส่งเสริมจรรยาบรรณ ส่วนกลุ่มเพศหญิงการรับรู้ PLC มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถด้านการสอนมากกว่า ดังนั้นจึงควรมุ่งเน้นการพัฒนาการรับรู้ความสามารถด้านการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะของกลุ่ม โดยเน้นการสร้างส่งเสริมมีจรรยาบรรณ เชิงวิชาชีพให้มากขึ้นในกลุ่มเพศชาย ส่วนกลุ่มเพศหญิงควรเน้นการส่งเสริมผ่านกระบวนการ PLC

เอกสารอ้างอิง

- กัญญาภัทร แจ่มแจ่ม (2558). *การรับรู้ความสามารถของตนเอง การใฝ่รู้ใฝ่ดีและพฤติกรรมจริยธรรมในการทำงานของพนักงานบริษัทเอกชน* (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- กันตพัฒน์ มณฑา. (2562). ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. *วารสารสหวิทยาการวิจัยฉบับบัณฑิตศึกษา*, 8(2), 289-296.
- ครุสภา. (2556). ข้อบังคับครุสภาว่าด้วยจรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. 2556. *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 130 ตอนพิเศษ 4 ตุลาคม 2556.
- จารุวรรณ สอนองญาติ และคณะ. (2562). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของอาจารย์พยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข. *The Journal of Baromarajonani College of Nursing, Nakhonratchasima*, 25(2), 72-86.
- ดวงพร อุทัยสุรี. (2548). *ศึกษาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษาวิทยาลัยการอาชีพในจังหวัดสงขลา* (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ทวี นำสกุลวงศ์. (2561). ปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของอาจารย์. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม; ว.มรม*, 2(3), 99-114.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2554). การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของการวัดระหว่างกลุ่มผู้ถูกวัดด้วยการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง. *วารสารวิจัยและพัฒนาหลักสูตร*, 1(1), 69-80.
- นพดล พูลพุทธพงษ์. (2559). การศึกษาพฤติกรรมการสื่อสารภายในองค์กรธุรกิจอุตสาหกรรม. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์*, 2(1), 24-35.
- ประวิต เอรารธรรม. (2562). การสร้างชุมชนวิชาชีพบนฐานโรงเรียน: บทเรียนจากโครงการโรงเรียนสุขภาวะ. *วารสารวิจัยและพัฒนาหลักสูตร*, 9(2), 86-106.
- เปรมฤดี บุญยีน. (2558). *การทำงานเป็นทีมของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา อำเภอตาพะยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 7* (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- แพรวพรรณ โสมาศรี. (2556). *การศึกษาการใช้ชีวิตของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ* (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

2. ข้อเสนอแนะในการการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยและพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของนักศึกษาครูผ่านกระบวนการ PLC และการส่งเสริมจรรยาบรรณวิชาชีพ ในชั้นปีต่างๆ ก่อนที่นักศึกษา จะออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพในโรงเรียน

2.2 ควรทำการวิเคราะห์ทุกกลุ่ม โดยใช้ตัวแปรประเภทของมหาวิทยาลัยเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม เพื่อตรวจสอบโครงสร้างของโมเดลอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ได้ข้อมูลสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนา ส่งเสริมสนับสนุนการรับรู้ความสามารถด้านการสอนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูต่อไป

- เรวณี ชัยเชารัตน์. (2560). สมรรถนะด้านการออกแบบการเรียนการสอนของนักศึกษาครูที่เข้าร่วมเป็นสมาชิกชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ. *วารสารครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 45(4), 142-163.
- วรลักษณ์ ชูกำเนิต และคณะ. (2557). รูปแบบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูสู่การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 บริบทโรงเรียนในประเทศไทย. *วารสารทาดใหญ่วิชาการ*, 12(2), 123-134.
- วราภรณ์ ลวงสวาส, สฎายู ชีระวณิชตระกูล และชัยพจน์ รักษาม. (2561). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1. *วารสารศึกษาศาสตร์ มมร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชวิทยาลัย*, 6(1), 236-254.
- วัชรินทร์ ยศรุ่งโรจน์ และณรงค์ศักดิ์ จันทน์นวล. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพนักเรียนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนในสังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 33. *พินเนศวร์สาร*, 13(1), 97-115.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- สหไทย ไชยพันธุ์. (2555). แนวคิดทฤษฎีการพูดสื่อสารในสังคม. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์*, 4(3), 154-163.
- อดุลเดช ถาวรชาติ และคณะ. (2555). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการความรู้ของบุคลากรในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์. *วารสารวิชาการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์*, 7(20), 123-136.
- Aylin S., & Gonca S. (2018). The Factors Affecting Teacher Efficacy Perceptions of Turkish Pre-Service English Language Teachers. *The Journal of Language Teaching and Learning*, (1), 1-17
- Bakar, A. R., S. Mohamed & N.S. Zakaria. (2012). They are Trended to Teach, but How Confident are They? A Study of Student Teachers' Sense of Efficacy. *Journal of Social Sciences*, 8(4), 497-504.
- Bandura, A. (1997). *Self-Efficacy: The Exercise of Control*. New York: W. H. Freeman.
- Battersby, S. (2015). The Culture of Professional Learning Communities and Connections to Improve Teacher Efficacy and Support Student Learning. *ARTS EDUCATION POLICY REVIEW*, 116, 22-29
- Erawan, P. (2010). A Comparison of Teaching Efficacy, Commitment to Teaching Profession and Satisfaction with Program Effectiveness of Teacher Students Under the 5 Year-Program Curriculum and Those Under the 4+1 Year-Program Curriculum. *European Journal of Social Sciences*, 14(2).
- Gavora, P. (2010). Slovak Pre-Service Teacher Self-Efficacy: Theoretical and Research Considerations. *The New Educational Review*, 21(2), 17-30.
- Hord, S. M. (1997). Professional Learning Communities: What are They and Why are They Important? *Southwest Educational Development Laboratory*, 6(2), 1-8.
- Karma S. (2018). Importance of Professional Ethics for Teachers. *International Education & Research Journal [IERJ]*, 4(3), 16-18.
- Kitsantas, A. (2012). Teacher Efficacy Scale for Classroom Diversity (TESCD): A Validation Study. *Profesorado*, 16(1).
- Kline, R. B. (2016). *Principles and Practice of Structural Equation Modeling* (4th ed.). New York: The Guilford Press.
- Maria. P, (2003). *Influential Factors on Teaching Efficacy: Prospective Teachers' Beliefs*. Paper presented at the British Educational Research Association Annual Conference, Heriot-Watt University, Edinburgh, 11-13 September 2003.
- Martinez, R. S. (2003). Impact of a Graduate Class on Attitudes toward Inclusion, Perceived Teaching Efficacy and Knowledge about Adapting Instruction for Children with Disabilities in Inclusive Settings. *Teacher Development*, 7(3), 473-493.

- Ngidi, D. P. & Ngidi, S. A. (2019). Determination of Factors Influencing Pre-Service Teachers' Sense of Self-Efficacy. *South African Journal of Higher Education*, 33(5), 98-111.
- Owen, S. (2016). Professional Learning Communities: Building Skills, Reinvigorating the Passion, and Nurturing Teacher Wellbeing and “Flourishing” within Significantly Innovative Schooling Contexts. *Educational Review*, 68(4), 403-419 <http://dx.doi.org/10.1080/00131911.2015.1119101>
- Tschannen-Moran, M., Hoy, A. & Hoy, W. K. (1998). Teacher Efficacy: Its Meaning and Measure. *Review of Educational Research*, 68, 202-248.
- Tschannen-Moran, M. & A.W. Hoy. (2001). *Teacher Efficacy: Capturing and Elusive Construct*. *Teach Teacher Educ.*, 17: 783-805.
- Yu, C.-Y., & Muthén, B. (2002). *Evaluating Cutoff Criteria of Model Fit Indices for Latent Variable Models with Binary and Continuous Outcomes*. Doctoral Dissertation.
- Yeşim, Ç. (2005). *Factor Influencing First-Year Teachers' Sense of Efficacy*. Dissertation. The Ohio State University.